

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Hoe het alfabet werd gemaakt

De week nadat Taffimai Metallumai (we zullen haar nog steeds Taffy noemen, lieve lezer) haar avontuur had beleefd met de speer van haar vader en de Vreemdeling en de tekening en alles wat er verder gebeurde, ging ze weer karper-vissen met haar vader. Haar moeder wilde dat ze thuis bleef en hielp bij het ophangen van huiden om te drogen aan de grote droogpalen buiten hun grot, maar Taffy glipte al vroeg naar haar vader toe en ze gingen gezellig samen vissen. Na een tijdje begon Taffy te giechelen en haar vader zei: "Doe niet zo gek, kind." "Maar was het niet opwindend," zei Taffy. "Weet je niet meer hoe het opperhoofd zijn wangen opbolde, en hoe grappig de aardige Vreemdeling eruitzag met de modder in zijn haar?"

"Ik weet het nog heel goed," zei Tegumai. "Ik moest twee hertenvellen – zachte vellen met franjes – aan de Vreemdeling betalen voor de dingen die we hem hadden aangedaan."

"Wij hebben niets verkeerd gedaan," zei Taffy. "Het waren mama en de andere dames – en de modder natuurlijk."

"Laten we het er niet meer over hebben," zei Tegumai, "we gaan lunchen."

Taffy pakte een mergbeentje en bleef tien minuten muisstil zitten, terwijl haar vader met een haaiantand

op stukjes berkenschors krabde. Toen zei ze: "Papa, ik heb een geheime verrassing bedacht. Jij maakt een geluid, welk soort geluid dan ook."

"Ah!" zei Tegumai. "Is dit om mee te beginnen voldoende?"

"Ja," zei Taffy. "Je lijkt net een karper met zijn bek open. Zeg het nog eens, alsjeblieft."

"Ah! Ah!" zei haar vader. "Wees niet onbeleefd, mijn dochter."

"Ik bedoel het niet echt onbeleefd," zei Taffy. "Het maakt deel uit van mijn geheime verrassing. Zeg nog eens 'ah', papa, en houd op het einde je mond open, en leen mij die haaiantand. Ik ga de bek van een karper, wijd open, tekenen."

"Waarom?" vroeg haar vader.

"Begrijp je het dan niet?" zei Taffy, terwijl ze op de bast krabde. "Dat zal ons kleine geheimpje zijn. Als ik achter in onze Grot een karpervis teken met zijn mond open dan zal dat jou aan dat ah-geluid doen denken. Dan kunnen we spelen dat ik het was die uit het donker sprong en je verraste met dat geluid - net als ik deed in het bevermoeras afgelopen winter."

"Echt waar?" zei haar vader, met de stem die volwassenen gebruiken als ze echt serieus geïnteresseerd zijn. "Ga verder, Taffy."

"O het is niet eenvoudig," zei ze. "Ik kan niet zo makkelijk een karpervis tekenen, maar ik kan wel iets tekenen dat de bek van een karpervis betekent. Weet je hoe ze op hun hoofd in de modder staan te wroeten? Nou, hier is een nep karpervis (we kunnen spelen dat de

rest van hem is getekend). Hier is alleen zijn mond, en dat betekent 'ah.' En ze tekende dit.

"Ziet er goed uit," zei Tegumai, en hij tekende op zijn eigen stuk schors; "maar je bent de voelspriet die voor zijn mond hangt vergeten."

"Maar die kan ik niet tekenen, papa."

"Je hoeft niets van hem te tekenen behalve de opening van zijn mond en de voelspriet er overheen. Dan weten we dat het een karper is, want de baarzen en forellen hebben geen voelsprietten. Kijk hier, Taffy." En hij tekende dit.

"Ik kan het natekenen," zei Taffy. "Begrijp je dit als je het ziet?"

"Ja dat is perfect," zei haar vader.

En ze tekende dit. "En ik zal net zo verrast zijn als ik het ergens zie, alsof je achter een boom vandaan bent gesprongen en hebt gezegd: Ah!"

"Maak nu nog eens een geluid," zei Taffy heel trots

"Yah!" zei haar vader heel luid.

"Hm," zei Taffy. "Dat is een gemengd geluid. Het eindgedeelte is de ah van de karper-vis-mond; maar wat kunnen we doen aan de voorkant? Jer-Jer-Jer en ah! Yah!"

"Het lijkt erg op het geluid van de karper-vis-mond. Laten we nog een stukje van de karpervis tekenen en het erbij aansluiten," zei haar vader. Hij was ook behoorlijk enthousiast geworden nu.

"Nee. Als we ze samen doen, vergeet ik het. Teken het apart. Teken zijn staart. Als hij op zijn hoofd staat, komt de staart eerst. Ik teken alleen de zijkant van de staart," zei Taffy.

"Een goed idee," zei Tegumai. "Hier is een karpervissenstaart voor het jer-geluid." En hij tekende dit.

"Ik zal het nu proberen," zei Taffy. "Maar ik kan niet tekenen zoals jij, papa. Is het voldoende als ik gewoon het gespleten deel van de staart teken, en de lijn waar de delen van de staart samenkomen?" En ze tekende dit.

Haar vader knikte en zijn ogen glinsterden van opwinding.

"Dat is heel mooi Taffy," zei hij, "Papa, maak nu eens een ander geluid."

"O!" zei haar vader heel luid.

"Dat is vrij eenvoudig," zei Taffy. "Je maakt je mond rond als een ei of een kiezel. Dus een ei of kiezel is voldoende."

"Maar je kunt niet altijd eieren of stenen vinden. We zullen een rondje moeten krabben, zoiets als deze." En hij tekende dit.

"Oh, jeetje," zei Taffy, "wat een hoop geluidstekeningen hebben we gemaakt, een karper-mond, een karper-staart en ei! Maak nu nog eens een geluid, papa."

"Ssh!" zei haar vader en hij fronste zijn wenkbrauwen maar Taffy was te opgewonden om het op te merken.

"Dat is heel eenvoudig," zei ze, terwijl ze aan de bast krabde.

"Eh, wat?" zei haar vader. "Ik bedoelde dat ik aan het nadenken was en niet gestoord wilde worden."

"Het is ook een geluid. Het is het geluid dat een slang maakt, papa, als hij nadenkt en niet gestoord wil

worden. Laten we van het ssh-geluid een slang maken. Is dit voldoende?" En ze tekende dit.

"Kijk," zei ze. "Dit is nog een geheimpje. Als je een sissende slang bij de deur van je kleine achtergrot tekent waar je de speren repareert, weet ik dat je goed nadenkt; en kom ik muisstil binnen. En als je het tijdens het vissen op een boom bij de rivier tekent, weet ik dat je wilt dat ik zo muisstil mogelijk loop, om de oevers niet te laten schudden."

"Dat is volkomen waar," zei Tegumai. "En er zit meer in dit spel dan je denkt. Taffy, lieve kind, ik heb het idee dat jij iets heel belangrijks bent tegengekomen belangrijker dan dat er ooit is geweest sinds de stam van Tegumai haaiantanden in plaats van vuurstenen als speerpunten gebruikte. Ik geloof dat we het grote geheim van de wereld hebben ontdekt."

"Waarom denk je dat?" zei Taffy, en ook haar ogen straalden van opwinding.

"Ik zal het laten zien," zei haar vader. "Wat is water in de Tegumai-taal?"

"Ya", natuurlijk, en het betekent ook rivier, zoals Wagai-ya, de Wagai-rivier."

"En wat is slecht water dat je koorts geeft als je het drinkt – zwart water – moeraswater?"

"Yo, natuurlijk."

"Kijk eens," zei haar vader. "Stel je voor dat je dit langs de rand van een poel in het bevermoeras getekend ziet?" En hij tekende dit.

"Karperstaart en rond ei. Twee geluiden gemengd! Hé, dat betekent slecht water," zei Taffy. "Natuurlijk zou ik

dat water niet drinken, omdat ik zou weten dat je zei dat het slecht was."

"Maar ik hoef helemaal niet in de buurt van het water te zijn. Misschien ben ik wel kilometers ver weg, aan het jagen, en toch..."

"En toch zou het precies hetzelfde zijn alsof je daar stond en zei: 'Ga weg, Taffy, anders krijg je koorts.' Dat allemaal in een karper-vissenstaart en een rond ei! O papa, we moeten het mama vertellen, en snel ook!" en Taffy danste om hem heen.

"Nog niet," zei Tegumai; "Niet voordat we wat verder zijn. Laten we eens kijken. Yo is slecht water, maar So is voedsel dat op het vuur wordt gekookt, nietwaar?" En hij tekende dit.

"Ja. Slang en ei," zei Taffy, "dus dat betekent dat het eten klaar is. Als je dat in een boom gekrast zag, wist je dat het tijd was om naar de Grot te komen. Ik begrijp dat ook."

"Mijn kleine slimmerik!" zei Tegumai. "Dat is ook waar. Maar wacht even. Ik zie een probeempje. SO betekent 'kom eten', maar Sho betekent de droogpalen waar we onze huiden aan ophangen."

"Die afschuwelijke oude droogpalen!" zei Taffy. "Ik heb er zo'n hekel aan om te helpen met het ophangen van de zware, hete, harige huiden. Als je de slang en het ei tekende, en ik dacht dat het eten betekende, en ik kwam uit het bos en ontdekte dat het betekende dat ik mama moest helpen de twee huiden aan de droogpalen te hangen, wat zou ik dan doen?"

"Je zou boos zijn. En mama ook. We moeten een nieuwe tekening maken voor Sho. We moeten een gevlekte slang tekenen die sh-sh sist, en we zullen spelen dat de gewone slang alleen maar ssss sist."

"Ik zou niet zeker weten hoe ik de vlekken moest aanbrengen," zei Taffy. "En misschien, als je haast had, zou je ze misschien wel weglaten, en ik zou denken dat dat zo was als het So was, en dan zou mama me toch vinden om met de huiden te helpen. Nee! Ik denk dat we beter zelf een tekening kunnen maken van de afschuwelijk hoge droogpalen, om daar zeker van te zijn. Ik zal ze net na de sissende slang erbij tekenen."

Kijk!" En ze tekende dit.

"Nu maak ik een nieuw geluid met het geluid van een slang en een droogpaal erin. Ik zal zeggen Shi. Dat is Tegumai voor speer, Taffy." En hij lachte.

"Maak geen grapjes over mij," zei Taffy, terwijl ze dacht aan haar tekening van de modder in het haar van de Vreemdeling. "Teken jij maar, papa."

"Deze keer hebben we geen bevers of heuvels, hè?" zei haar vader, "ik teken gewoon een rechte lijn voor mijn speer." en hij tekende dit.

"Zelfs mama zou zich dan niet kunnen vergissen in een tekening waarin ik gedood word."

"Alsjeblieft niet, papa. Het geeft mij een ongemakkelijk gevoel. Doe nog wat geluiden. We zijn juist zo goed bezig."

"Ehm!" zei Tegumai, opkijkend. "Wij zullen zeggen Shu. Dat betekent lucht."

Taffy tekende de slang en de droogpaal. Toen stopte ze.

"Voor dat eindgeluid moeten we een nieuw plaatje maken, nietwaar?"

"Shu-shu-u-u-u!" zei haar vader. "Wel, het is net alsof het ronde-eierengeluid dun is gemaakt."

"Ik stel voor dat we een dun rond ei tekenen en doen alsof het een kikker is die al jaren niets meer heeft gegeten."

"Nee," zei haar vader. "Als we dat haastig tekenden, zouden we het voor het ronde ei zelf kunnen aanzien. Shu-shu-shu! Ik zeg je wat we gaan doen. We zullen een klein gaatje aan het uiteinde van het ronde ei openen om te laten zien hoe de O-ruis er heel dun uit komt, ooo-oo-oo. Zoals dit." En hij tekende dit.

"O, dat is mooi! Veel beter dan een dunne kikker. Ga door," zei Taffy, terwijl ze haar haaiantand gebruikte. Haar vader ging door met tekenen en zijn hand trilde van opwinding. Hij ging door tot hij dit getekend had.

"Kijk niet, Taffy," zei hij. "Probeer eens of je kunt begrijpen wat dat betekent in de Tegumai-taal. Als je dat kunt, hebben we het geheim gevonden."

"Slang – stok – gebroken – ei – karper – staart en karpermond," zei Taffy. "Shu-ya. Hemelwater (regen)."
Op dat moment viel er een druppel op haar hand, want de dag was bewolkt. "Wel, papa, het regent. Was dat wat je me wilde vertellen?"

"Natuurlijk," zei haar vader. "En ik heb het je verteld zonder een woord te zeggen, nietwaar?"

"Nou, ik denk dat ik het toch wel binnen een minuut geweten zou hebben, maar die regendruppel maakte me er heel zeker van. Ik zal het me nu altijd herinneren. Shu-ya betekent regen, of 'het gaat regenen'. Hoera, papa!" Ze stond op en danste om hem heen. "Stel dat je naar buiten ging voordat ik wakker was en shu-ya in de rook op de muur tekende, dan wist ik dat het ging regenen en zou ik mijn capuchon van beverhuid meenemen. Zou mama niet verrast zijn dan?"

Tegumai stond ook op en danste mee. "Meer dan dat! Meer dan dat!" zei hij. "Stel dat ik je zou willen vertellen dat het niet veel gaat regenen en dat je naar de rivier moet komen, wat zouden we dan tekenen? Zeg eerst de woorden in de Tegumai-taal."

"Shu-ya-las, ya maru. (Einde van hemelwater. Kom naar rivier.) Wat een hoop nieuwe geluiden! Maar ik zie niet hoe we ze kunnen tekenen."

"Maar ik wel!" zei Tegumai. "Nog heel even, Taffy, dan doen we vandaag niets meer. We hebben het goed met shu-ya, nietwaar? Dit is de laatste, La-la-la" en hij zwaaide met zijn haaiantand.

"Er is de sissende slang aan het uiteinde en de karpermond vóór de slang – as-as-as. We willen alleen la-la," zei Taffy.

"Ik weet het, maar we moeten la-la maken. En wij zijn de eerste mensen ter wereld die het ooit hebben geprobeerd, Taffy mijn lieve kind!"

"Nou," zei Taffy gapend, want ze was best moe. "Las betekent zowel breken of afmaken als eindigen, nietwaar?"

"Dat klopt," zei Tegumai. "To-las betekent dat er geen water in de tank zit waar mama mee kan koken, ook niet als ik ga jagen."

"En shi-las betekent dat je speer gebroken is. Had ik daar maar aan gedacht in plaats van gekke bevertekeningen te maken voor de Vreemdeling!"

"La! La! La!" zei Tegumai, terwijl hij met zijn stok zwaaide en fronste. "O, dit is een lastige!"

"Ik had heel gemakkelijk shi kunnen tekenen," vervolgde Taffy. "Dan had ik je speer kapot getekend – kijk zo!" En ze tekende dit.

"Precies," zei Tegumai. "Dat ziet er uit als La. Het is ook niet zoals alle andere merktekens die we al hebben getekend." En hij tekende dit.

"Nu eentje voor Ya. Oh, die hebben we al gedaan. Maru dan. Ma-ma-ma. Mama zorgt dat je ophoudt met praten, nietwaar? We zullen een gesloten mond tekenen." En hij tekende dit.

"En dan de open karpermond. Dat maakt ma-ma-ma! Maar hoe zit het met de R, Taffy?"

"Die klinkt ruw en scherp, net als je haaiantandzaag wanneer je een plank voor de kano aan het uitzagen bent," zei Taffy.

"Bedoel je dat we scherpe randen moeten tekenen, zoals dit?" zei Tegumai. En hij tekende dit.

"Precies," zei Taffy. "Maar we willen niet al die tanden: teken er maar twee."

"Ik doe er maar één," zei Tegumai. "Als dit spel van ons wordt wat ik denk dat het zal zijn, dan geldt: hoe makkelijker we onze geluidstekeningen maken, hoe beter voor iedereen." En hij tekende dit.

"Nu hebben we het," zei Tegumai, staande op één been.

"Ik zal ze nu allemaal aan elkaar vast tekenen."

"Kunnen we niet beter een stokje of iets dergelijks tussen elk woord stoppen, zodat ze niet tegen elkaar aan schuren en elkaar verdringen, net alsof het karpers zijn?"

"O, daar laat ik wel wat ruimte voor vrij" zei haar vader. En heel opgewonden tekende hij ze allemaal, zonder te stoppen, op een groot nieuw stuk berkenschors.

"Shu-ya-las ya-maru," zei Taffy, toen ze het geluid voor geluid voorlas.

"Dat is genoeg voor vandaag," zei Tegumai. "Bovendien word je nu moe, Taffy. Maakt niet uit, lieve kind. Morgen zullen we het afmaken, en dan zullen de mensen ons nog jaren en jaren herinneren, zelfs nadat de grootste bomen die je kunt zien allemaal in stukken zijn gehakt voor brandhout."

Dus gingen ze naar huis, en de hele avond zat Tegumai aan de ene kant van het vuur en Taffy aan de andere

kant, terwijl ze ya's en yo's en shu's en shi's in de rook op de muur tekenden en samen giechelden tot haar moeder zei: "Echt, Tegumai, jij bent nog erger dan mijn kleine lieve Taffy."

"Maak je geen zorgen," zei Taffy. "Het is ons geheim, lieve mama, en we zullen je er alles over vertellen zodra het klaar is; maar vraag me alsjeblieft niet wat het nu is, anders moet ik het vertellen."

Dus haar moeder vroeg maar niks en de volgende ochtend ging Tegumai vroeg naar de rivier om na te denken over nieuwe geluidstekeningen en toen Taffy opstond zag ze Ya-las (het water raakt op) gekalkt op de zijkant van de grote stenen watertank, buiten de grot.

"Eh," zei Taffy. "Deze beeldtekeningen zijn nogal vervelend! Papa kon net zo goed gewoon naar mij toekomen en zeggen dat ik meer water moest halen voor mama om mee te koken." Ze ging naar de bron aan de achterkant van het huis en vulde de tank met een schorsemmen, en rende toen naar de rivier en trok aan haar vaders linkeroor – het oor waaraan ze mocht trekken als ze braaf was.

"Kom mee, dan zullen we alle overgebleven geluiden tekenen," zei haar vader, en ze hadden een zeer opwindende dag, met tussendoor een heerlijke lunch en ze deden twee spelletjes. Toen ze bij de T kwamen, zei Taffy dat, aangezien haar naam, en die van haar vader, en die van haar moeder allemaal met dat geluid begonnen, ze een soort familiegroep van zichzelf, hand in hand, moesten tekenen. Dat was allemaal prima om een of twee keer te tekenen; maar toen het erop

aankwam om het zes of zeven keer te tekenen, tekenden Taffy en Tegumai het steeds krassender, totdat de T-klank uiteindelijk slechts een dunne lange Tegumai was met zijn armen uitgestrekt om Taffy en Teshumai vast te houden. Op deze drie tekeningen kun je gedeeltelijk zien hoe het gebeurde.

Veel van de andere afbeeldingen waren in het begin heel erg mooi, maar omdat ze keer op keer op berkenschors werden getekend, werden ze duidelijker en gemakkelijker, totdat uiteindelijk zelfs Tegumai zei dat hij er geen fout in kon vinden. Ze draaiden de sissende slang andersom voor het Z-geluid, om te laten zien dat hij op een zachte manier naar achteren siste; en ze maakten gewoon een grappige tekening voor de E, omdat het zo vaak op voorkwam; en ze maakten afbeeldingen van de heilige Bever van de Tegumais voor de B-klank. En omdat de N een akelig, nieuwsgierig geluid was, trokken ze gewoon een getrokken neus voor de N-klank. En ze maakten een tekening van de mond van de grote snoek voor het hebzuchtige Ga-geluid; en ze tekenden de mond van de snoek opnieuw met een speer erachter voor het krassende, pijnlijke Ka-geluid; en ze maakten tekeningen van een klein stukje van de kronkelende Wagai-rivier voor het mooie winderige Wa-geluid; enzovoort, enzovoort, totdat ze alle geluidstekeningen hadden gemaakt en getekend die ze wilden, en daar was dan het alfabet, helemaal compleet! En na duizenden en duizenden en duizenden jaren oefenen en na de hiërogliefen en alle andere manieren om op papier te communiceren, kwam het altijd weer terug naar het makkelijke – A, B, C, D, E en de rest. En

nu kunnen alle lezers het leren wanneer ze oud genoeg zijn.

Maar ik zal me altijd Tegumai Bopsulai, Taffimai Metallumai en Teshumai Tewindrow herinneren en alle voorbije dagen. En zo is het gegaan - een hele tijd geleden - aan de oevers van de grote Wagai!